

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Anton Jensen*): Jeg skal takke de mange Talere, der have haft Ordet i denne Sag, og af hvilke de allerfleste have været enige med Forslagsstillerne i, at der burde gøres noget i den Retning Forslaget gaar ud paa, om de end ikke have været helt enige med os om Maaden, hvorpaa det skulde gøres. Jeg takker ogsaa den højtærede Landbrugsminister for hans Tilsvar, skønt det lader sig jo ikke nægte, at den højtærede Minister stillede sig mere skeptisk ikke blot til Lovforslagets Ordlyd, men ogsaa til Tanken i dens Helhed, end jeg oprigtig talt havde ventet. Den højtærede Minister talte om, at det vilde komme i Vejen for det fri Kontraktforhold, men det kan jeg ikke forstaa. Vi have jo allerede i Forvejen en Bestemmelse i Jagtloven, ifølge hvilken det ikke gives fuld Tilladelse til et frit Kontraktforhold. Det er § 10; den Paragraf, som tilsigter at give Brugeren Ret til Erstatning, og som allerede er et Skridt i den Retning, Lovforslaget angiver. Det er altsaa en Ret til Erstatning for den Skade, som foraarsages ved Jagtens Afholdelse, altsaa den Skade, der forvoldes af Godsejeren og hans Folk eller Deltagere i Jagten paa Marker og Hegn. Ligesom i vort Lovforslag tilføjes der udtrykkeligt, at „den jagtberettigedes Erstatningsansvar kan ikke indskrænkes ved nogen Kontrakt.“ Vi have altsaa der det samme Forhold.

Dernæst forstaaer jeg ikke, hvorledes dette Lovforslags Vedtagelse skulde kunne lægge Hindringer i Vejen for Udlejning af Jagten. Det er mig aldeles uforstaaeligt. Jeg har hørt den Bemærkning privat før, og jeg har derfor i Forvejen tænkt derover, men jeg har ikke kunnet forstaa, at der derved skulde kunne opstaa nogen Hindring for Udlejning af Jagten til andre. (Modsigelse af *Bluhme*.) Det er nemlig klart, at Forslaget her kun gaar ud paa, at den Mand, som er Bruger af en Lod, men ikke selv har Jagtretten, ham tilkommer der Erstatning af Jordens Ejer, naar denne tillige er den jagtberettigede. Forslaget gaar kun ud paa dette. Altsaa kan en saadan Jagtejer, som ikke selv bruger Jorden, leje sin Jagt ud til, hvem han vil. Ifølge dette skulde altsaa Godsejeren være ansvarlig med Hensyn til Brugeren Erstatningskrav, uanset om han selv drev Jagten paa denne Lod eller lejede den ud til en anden. Vil en Mand, som har Jagtret paa den Mark, han selv driver, leje Jagten ud til en anden, kan han selvfølgelig gøre det; han

har saa ikke noget Krav paa Erstatning. Dersom Ejeren vil leje Jagten ud til en anden, kan der ikke være Tale om, at Brugeren af Jorden efter dette Lovforslag kan faa noget Erstatningskrav over for Lejeren af Jagten. Det er i det hele taget kun selve Ejeren af Jagtretten, der her er Spørgsmaal om, ikke om Lejeren af denne Ret.

Dernæst sagde den højtærede Landbrugsminister — og deri maa jeg for en stor Del give ham Ret —, at det, som Fæsteren vilde opnaa, dog kunde være tvivlsomt paa Grund af Fæsterens Afhængighedsforhold til den jagtberettigede Godsejer, saa vel som at det vilde blive vanskeligt for de udvalgte Vurderingsmænd, naar Erstatningskravet skulde afgøres, at paapege, at den Skade, Fæsteren havde lidt, var foraarsaget af Vildtet. Det indrømmes, at det kan blive vanskeligt nok, men der kunde ogsaa tænkes — og det har jeg tænkt lidt paa —, at der maaske kunde sættes noget ind i Loven, som kunde gøre dette Forhold noget anderledes, og som altsaa kunde blive en Forbedring af Loven. Jeg har talt med flere af de ærede Forslagsstillere derom, men vi vilde dog ikke sætte det ind, fordi det maaske vilde vanskeliggøre Lovens Fremme. Men naturligvis er det et Spørgsmaal, som vilde bortfalde fuldstændig, hvis det skete, som jeg har paapeget her, og som det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (*Zahle*), hvem jeg ganske særdeles takker for hans ypperlige Foredrag om denne Sag, ogsaa paapegede, nemlig at Jagtretten og Brugsretten kom til at følges ad. Først da kom Bestemmelsen til at virke fuldstændigt, som den skulde. Og hvorfor skulde det ikke kunne være saaledes, at den, der har Brugsretten til en Mark, i hvilken han dog har sine Kartoffler, sin Rug, sine Røer og sin Sæd staaende, ogsaa kunde have Retten til Jagt der lige saa godt som Godsejeren, der ejer den? Det ærede Medlem fra Odense Amts 6te Valgkreds (*Aadal*) takker jeg ogsaa, fordi han anbefalede Forslaget, uagtet han jo ønskede, at det skulde have en betydelig forandret Skikkelse, idet han vilde have forandret Jagtlovens §§ 7, 9 og 17. § 17 omhandler jo Fredningstiden, og § 9 indeholder Bestemmelsen om, at man ikke maa skyde i anden Mands Sædemark. Disse Bestemmelser vil det ærede Medlem have udtrykt i skarpere Former, lige saa vel som § 7, der handler om Adgang til at bortskyde Kronvildt og Daavildt. Ja, det er altsammen rigtigt nok, men der er